

Интервю с Добринка Турудиев, родена през 1969 г. в Истанбул. Записано от Клара Михайлова на 15.02.2011 г. в малката зала към Екзархийския дом. Не е записано дигитално, а на ръка, затова се предава като преразказ от страна на записвача.

Интервюто се проведе на 15.02.2011г., вторник, в малката зала на Екзархийския дом в Истанбул. Около 10 часа сутринта пристигнахме с част от колегите в Екзархийския дом и чакахме да дойдат хората, с които се бяхме уговорили за разговор. Пристигнаха петима души – три представителки на женското дружество „Радост”, бившият председател на църковното настоятелство и една от жените, с които се запознахме на неделната литургия. Интервюто с г-жа Турудиев се проведе към 11 часа. Тя е член на женското дружество. Беше облечена с тъмнокафяво палто, има сини очи, беше много лъчезарна и усмихната жена. За жалост, говореше много лош български език, но успяхме да се разберем помежду си, благодарение на някои думи от английския език. Успоредно с нашия разговор, около нас се водеха още три интервюта, беше шумно и затова нашият разговор не беше записан с диктофон. Разговорът с информаторката продължи 30 минути.

Пълното име на информаторката е Добринка Турудиев, родена е през 1969 г., на 42 години. Родена е в Истанбул, омъжена за мъж на име Стефан, който е роден през 1962 г. и е с български произход. Имат дъщеря на име Йоана, която е на 20 години, студентка по икономика в държавен университет в Истанбул. Приета е с пълна стипендия, като майката споделя, че такива стипендии се отпускат трудно. Преди това Йоана е завършила частен френски колеж, където е учила до 17-годишна възраст. В момента обучението ѝ се води на френски език, който тя владее отлично. Освен това знае английски, турски и български. В момента момичето е в сесия и е заминала при приятелка в Страсбург. Добринка казва, че в този университет учат много чужденци и „това е предимство за нашите деца”.

Самата Добринка Турудиев членува вече втора година в дружество „Радост”. Според нея това дружество е една от най-старите организации на българска

общност в Турция. В тази организация членуват само жени и те се занимават с оказване на помощ на нуждаещи се – предимно на възрастни и болни, помагат на социално слаби семейства при възпитанието на децата и честват заедно с общността религиозни и християнски празници.¹

Споделя, че вече четвърто поколение са родени в Истанбул. Тя има средно образование - учила е до 10 клас. До преди 20 години е работила, но след като забременява, спира да работи, за да се грижи добре за дъщеря си. Преди това е работила заедно с мъжа си в тяхна собствена туристическа агенция. Била е гид.

В момента живее заедно с мъжа си и дъщеря си в квартал „Левент“: „От 1989 г. живеем тук, като преди това съм живяла заедно с родителите си в квартал „Аксарай“.”

Всички техни роднини – от нейна страна и от страна на мъжа ѝ – живеят в Истанбул. Откакто бащата на съпруга ѝ е починал, свекърва ѝ живее сама. Но „по празници се събираме цялото семейство и празнуваме заедно”. Добринка добавя: „Имаме много роднини тук”.

Относно миналото и препитанието на българите в Истанбул, тя споделя, че те са били предимно млекари, но постепенно започват да се занимават с всичко, като изключим държавна работа: „По-скоро работят в частни фирми”.

В България ходят често, всяка година. Имат роднини в София, Варна, Добрич (Толбухин) и Търговище. Има братовчедка зъболекарка, която работи в центъра на София. Връзките с роднините от България постоянно се поддържат, предимно с тези от София – „с тях по-често се виждам”.

За българския език споделя: „Във къщи се стараем да си говорим на български, но е трудно – съчетаваме го с турски език”.

Историята на рода не ѝ е ясна: „Не знам нищо, майка ми не говори много и не ми е разказвала”. Уточнява че родителите ѝ са от български произход, родени в

---

¹ Докато говори, често не може да се сети за българските думи и отначало се провиква и пита попадията или Славка, друга жена от дружество „Радост”.

Истанбул. Децата на цариградските българи поддържат връзка помежду си, често ходят по ресторанти заедно, но говорят помежду си на турски.²

Най-важните празници, които честват, са именните дни на съпруга и дъщерята, а именно – Св. Стефан и Св. Йоана.³

За отношението към българите в Истанбул казва: „Турците не ни спират, те ни приемат нормално – на тях не им пречим”.

Сравнявайки образованието на турците и българите, смята, че българите са по-образовани. Запозната е повече с историята на Турция отколкото с тази на България, поради това че в училище са учили историята на Турция и нямало кой да им разкаже за българската. Особено много я затрудни попълването на анкетата „Идентичност на цариградските българи”.

Обсъдихме и мястото на религията в живота им. Религията е важна за нея, като според нея църквата най-много помага, за да се крепи тяхната общност. Също така споделя: „Важно е всички да сме кръстени”. Не спазват строги пости – в семейството им пости само тя и само по празници.

Като обсъждаме брака, казва: „Не искам дъщеря ми да се омъжи за арменец, тъй като се разминават празниците ни. Искам за българин да се омъжи дъщеря ми”. Задължително е прието младата двойка да живее в собствено жилище. Освен това задължително се сключват граждански и църковен брак.

През летата отиват на Хейбели ада (Heybeli ada, един от Принцовите острови), където имат лятна къща – цяло лято там прекарват. Налага им се често да пътуват из Европа, заради работата на Стефан, съпруга ѝ.

---

² Останах с впечатление, че има много други неща, които иска да ми каже, но езиковата бариера я спираше и се притесняваше допълнително от това.

³ Когато говорехме за празници и след като изреди най-важните празници за нея, ми показа снимка от Коледа и коледната украса в дома ѝ. Холът изглеждаше огромен, с кожена бяла гарнитура и навсякъде имаше коледни украси. Също така поисках да видя дъщеря ѝ на снимка и тя веднага ми я показа.

Получаването на българско гражданство описва като трудна процедура. Родителите ѝ имат такова от десет години насам. Със съпруга ѝ наскоро са подали документи, но казва, че се чака някъде около две години за получаване на гражданство.

Знае рецепти от баба си, свързани с българската кухня и храна. Приготвя баница и пълнени чушки.